

han møder i sit eget Parti, tror jeg han bør lade sig skræmme. Hvis han f. Eks. frygter, at det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen skal staa alt for alene med sit Ønske om en forholdsmæssig Nedskæring baade af Landsting og Folketing, tror jeg, denne Frygt er overdreven; fra socialdemokratisk Side har Tanken allerede vundet Tilslutning, og de konservative Hørraab, som ledsagede det ærede Medlems Udtalelser forleden Dag, viser, at ogsaa i vore Rækker findes der Tilhængere af denne Venstretanke; vi har imidlertid undladt at fremsætte den for ikke at volde Regeringen Besværligheder under Udarbejdelsen af Forslaget.

Blandt de Spørgsmaal, som man ventede Regeringen vilde tage op, var ogsaa Spørgsmaalet om en Folkeforsikring eller maaske rettere Folkepensionering til Afløsning af den nuværende Aldersrentelov og eventuelt ogsaa Invalideforsikringen. Imidlertid blev Sagen ikke nævnt i Trontalen, og Indenrigsminister Kragh har meddelt sit Partis Presse, at Spørgsmaalet foreløbig er henlagt; Ministeren, som gentagne Gange har udtalt Interesse for dette Spørgsmaal, henviser, som Motivering for sin Beslutning om ikke paa det nuværende Tidspunkt at fremme Sagen, til de økonomiske daarlige Tider; Tiden er ikke inde, siger Ministeren, til at lægge nye Byrder paa Befolkningen. Jeg skal ikke nu paa dette sene Tidspunkt komme nærmere ind paa Enkeltheder med Hensyn til, hvorledes en Folkepensionering kan tænkes ordnet, eller paa den principielle Motivering, som vi fra vor Side kan føre frem til Fordel for Forsikringen paa Understøttelsens Bekostning, men antagelig vil Tinget ogsaa inden alt for længe komme til at beskæftige sig med positive Forslag om en Overgang fra det nuværende Understøttelsessystem til en i det mindste delvis Pensionering. Men jeg vil gerne have Lov til at advare imod, at denne Tanke paa Forhaand afvises med Henvisning til, at det ikke vil være muligt at gennemføre en Ændring nu paa Grund af de daarlige Tider.

For mig staar det saaledes, at ud fra de almindelige Betragtninger, som saavel Indenrigsminister Kragh og hans Parti som de Konservative lægger til Grund for deres Opfattelse af vor statsfinansielle Stilling, gives der ikke noget som helst Valg i denne Sag. Det vil være *nødvendigt* at søge en Ændring, der kan bringe en Lettelse paa dette Omraade. Allerede nu er Forholdet det, at Aldersrenten andrager et meget tungt vejende Beløb baade paa Statens og Kommunernes Budgetter. Hvis vi kunde

gøre os Haab om, at vi kunde blive staaende ved de nuværende Udgifter, ogsaa proportionelt med Befolkningens Tilvækst, var det maaske muligt at give den Tanke Medhold, at en Ændring burde udskydes til bedre Tider, men jeg tror ikke, at Sagen ligger saaledes. Hvis den nuværende Lov skal bevares med de gældende Takster o. s. v., vil man, med eller mod vor Villie, se Udgifterne vokse Aar for Aar paa Grund af den Forskydning, som finder Sted befolkningsmæssigt set, og som vil medføre, at de ældre Aldersklasser i Forhold til tidligere vil komme til at andrage en stadig større Procentdel af Befolkningen. Det var Erfaringen om denne Udvikling, som fik England ind paa Tanken om at erstatte sin Aldersunderstøttelse, Old Age Pension, med en Forsikringsordning. Engelske Statistikere beregnede, at Udgifterne til Alderdomshjælpen i Løbet af de kommende 50 Aar vilde blive mere end fordoblet; i Løbet af kun 30 Aar vilde Antallet af gamle og svage fordobles, medens den samlede Befolkning i Forhold hertil kun vilde vokse forholdsvist lidt, og dette førte til, at den engelske Finansminister Churchill forelagde et Ændringsforslag, der, selv om det, saaledes som ethvert Ændringsforslag paa dette Omraade, maatte være, var kostbart, alligevel fandtes at være økonomisk bedre egnet og langt var at foretrække, fordi man da kunde se frem til det Tidspunkt, hvor Udgifterne i Stedet for stadig at stige vilde begynde at dale og endelig lægge sig fast paa et nogenlunde rimeligt Beløb. Og paa ganske samme Maade ligger Forholdene jo her i Landet. Vi skal ikke gøre os nogen som helst Forventning om, hvis vi da ikke foretager en principiel Ændring af denne Sag, at kunne bevare Udgifterne paa det nuværende Niveau. Ikke blot befolkningsmæssige Grunde opfordrer til en Ændring, medens der er Tid dertil, og medens det endnu er økonomisk overkommeligt. Den Dag kan meget vel komme, da Udgifterne ved en Ændring vil blive saa store, at det aldrig vil lykkes os at slippe bort fra Understøttelsessystemet og over til Forsikringsystemet. Men ogsaa andre Grunde anbefaler det, thi ved Siden af den naturlige Tilvækst af Aldersrentenydere, som jeg her har omtalt, vil deres Antal ogsaa øges af flere andre Grunde. For det første tror jeg, det i Fremtiden i endnu højere Grad vil blive betragtet som en sikker Statspension, som man ikke blot har Ret til at hæve, men paa en vis Maade ogsaa har en Pligt til at hæve, saaledes at det Antal Mennesker, der søger at undgaa at modtage denne Statshjælp, vil blive forsvindende